

Áts Feri öt napja

1. NAP – A GYŰLÉS

Ma fontos gyűlést tartottunk. Büszkén néztem, hogy lobognak a vadonás új vörös ingeink, fölöttünk a dicső múltat idéző vörös zászlók, és lobog még a vörös ég is, talpunk alatt pedig dübörög tovább kipusztíthatatlanul a derék vörös magyar föld. Jó vörösingesnek lenni itt, fogalmaztam meg találón magamban, és elégedett voltam azzal, hogy ilyen találékony vagyok, így magamtól, és egy lendülettel haladtam elv-és baj-társaimmal együtt a hely vörös színe felé.

A gyűlés kezdetét azzal jeleztük, hogy megfújtuk Lendül et. nő dudáit. Lendül et. nőnek két dudája is van, de csak ebben különbözik tőlünk, mert összességében igazi és igazi próbálásokat kiállt vörösinges. Ki egyiket, ki másikat fújta meg, fújtuk a dudákat felváltva. Aki gyengébben fújta, annál csak halkán, szinte alig szusszantott, aki erősebben, annál nagyokat, pajzánul sikkantott. Természetesen a duda. És nem Lendül et. nő. Ő rezzentelen arccal – neki amúgy is rezzentelen az arca egy idő óta – viselte, hogy mi fújuk felváltva a dudáit. Azt hiszem, ha illegálitásba kellene vonulnunk valami érthetetlen okból megint, ha lebukna, a vallatásokat is ilyen rezzentelen arccal tűrné el. Ilyen anyagból van, a bőre alatt. Rezzentelenből. A duda egyébként azért jó hangszer, mert a fiúk (úlica von Paulus) nem mondhatják ránk, hogy mi fütyülünk a nemzeti hagyományokra. Amúgy, mi fütyülünk természetesen a fiúkra (úlica von Paulus), a véleményükre meg még inkább, a grund pedig a miénk lesz véglegesen, aztán ott megvalósítjuk a Kaánaánt, amiről Vörösmarty olyan szépen írt a Hymnusban. Azt hiszem, így kell írni. Mármint, a kaánaánt.

A gyűlés szép volt és hasznos. Amikor valamennyien felsorakoztak előttem – beh, szép is volt látni a lobogó vörös ingeket, a lobogó vörös zászlókat, Lendül et. nő vörös szélben lengedező vörös dudáit –, beszédet tartottam. Hosszú, mondhatni, véghe- tetlen beszédet, nyilvánvaló hátsó szándékkal, hogy ne értsék. Nem is értették. Terjedelmesen el is vitatkozott róla mindenki, amiből kiderült, hogy csak én értem jól, vagy mindenki más hülye. Emlékeztetőül ide másolok néhány különösen jól sikerült mondatot, kedves bloodom. Azt hiszem, így kell írni. Mármint, a bloodot.

A reformok arról szólnak, hogy a grund elfogadja azt, hogy a világgal együtt kell változnia...

Erős és büszke grundot szeretnénk. Ez mindegyikünk vágya. Erőset, amelynek erejét vörösingeseink tehetsége, szorgalma, vállalkozó kedve és képessége adja egy olyan nyitott világban, amely képes arra, hogy meghallja milliók szavát a grund határain belül és határain kívül.

A gyűlés után odajött hozzám egy szegedi et., szintén régi, tehát kipróbált vörös-inges. Mennyi öszöd van neked, te Feri, fordult felém elismerő jelleggel, utalást esz-

közölve a hosszadalmas és sztiláris remeklésként a történelembe beékelődő beszédemre. Az én öszöm a te öszöd is, mondtam neki, a tőlem megszokott szerénységgel és őszinteséggel. És rögtön elértett tájszólással. (Amúgy, nekem egy tájszólás elérése csöppet se megerőltető feladat, de nem akarok nagyképűsködni.) Nem szokok én böszmélkedni, amikor a táj szólít. Így, visszaszólok neki, csak simán, élből... Akkor ezután összük, amit a te öszöd kifőzött, vigyorgott az egy szegedi et., és kivételesen nem láttam át, hogy mi az iránya a vigyornak. Erőt vettem magamon, és büntetlenül ráhagytam. Pedig a Pásztor testvéreket reája uszíthattam volna az iránytalan vigyorgása miatt, akik elláthatták volna a baját. Se perc alatt le- vagy kisémmizték volna mindenéből. De Bajai et.-at bizonyára ez rosszul érinthette volna, már csak a szerencsétlen elnevezettsége mián is, az a bajellátás. Határozatot hoztam nyomban, hogy ezentúl senkinek se fogjuk ellátni a baját, hogy Bajai et. érzékenységét ne sértsük, ezután csak simán le- vagy kisémmizzük, ha valaki nem fér a bőrébe. Avagy, a mi bőrünkbe. Mivel nem találtunk kellő kifejezést az ellátjuk a baját kifejezés helyett, lett ez tehát így a megoldás.

Azt is megmondtam, csak hogy tudják, meg az egyenesség amúgy is a mindennapi kalácsom, rend lesz ezentúl a kibaszott grundon aperté, mert hogy elfoglaljuk, végleg és mindörökre lenyúljuk, annyi szent, utóbbi kifejezés azért csak, hogy a klerikális, később átnevelendő kisebbséget is magam mellé állítsam a csapatból. Megígértem, hogy lesz dudaszó és csimpolya, miből nem tellett ez nekem, de azt is megmondtam, hogy az lesz onnantól fogva, ha végleg és mindörökre a miénk a grund, amit én akarok és kigondolni fogok, mert addigra csak-csak lesznek nekem is egy-két gondolataim, meg hogy minden meg lesz fogva, így lesz ez előbb vagy utóbb, bár félek, kicsit elzavarosodott ez a át- és megvilágításra érdemes mondat. És vége a lazulásnak, el fogjuk felejtetni és felejtetni, hogy éveken keresztül nem csináltunk semmit azon kívül, hogy hazudtunk éjjel és hazudtunk nappal, és csak fényesítettük a régi címereket az új úszósapkánkon, még csak gittet se rágtunk, mint a fiúk (úlica von Paulus), mert azok egyfolytában rágnak, de majd az egészségügy átalakítása után nekünk lesznek az ingyen fogorvosaink, és akkor rendbe jönnek a szánkban a fogak – és talán attól a szavak is. Ha jól értem a készülő grund-egészségügyi reform lényegét...

2. NAP – EINSTAND

Mindig az erősebb kutya baszik. Ez egy régi magyar közmondás. Mondanám, hogy ősi, de ez a frazeológia az ellenség utcájából való kijárás. A közmondások használata amúgy is annak a szittyafejű Bokának az eszköztárából való fogás, de persze mondani én is mondhatok ilyen faszágokat, ezereket is akár, már miért is ne. És csúnyán is beszélhetek, feltéve, ha nem szivárogo ki. Ha meg kiszivárogo, akkor sztiláris eszközök használatát fogják fölemlegetni velem és a geciző mondataimmal kapcsolatban az ehhez nekünk értők. Az erősebb kutyán én meg a Pásztorokat értem. Vagy értem alatta. Valamelyik csak helyes. Akár a kígyó kanyarog a kígyó az agyamban a kígyó. Jön itt nekem a panasszal ez a Weisz, a fiúk (úlica von Paulus) tetűfedező képviselője,

mondja nekem, hogy a Pásztorok előbb csak úgy gyönnek-gyönnek, ebből a gyövésből aztán mindig nagy einstand lesz. Csak úgy eleinstandolták az ő kis bizniszüket is, nyekereg. (Ehhez tudni kell, mi az az *einstand*. Ez különleges pesti gyerekszó. Én persze használom, mert én használok különleges szavakat, meg én tájszavakat, meg én szájszavakat is. Mikor valamelyik erősebb fiú eus-pénzekben, ingatlan-panamámban vagy pláza-építkezésekben játszani lát magánál gyöngébbet, s az üzletet el akarja venni tőle, akkor azt mondja: *einstand*. Ez a csúf német szó azt jelenti, hogy az erős fiú hadizsákmánynak nyilvánítja az ügyletet, s aki ellenállni merészel, azzal szemben erőszakot fog használni. Az *einstand* tehát hadüzenet is. Egyszersmind az ostromállapotnak, az erőszaknak, az ököljognak és a kalózzuralomnak rövid, de velős kijelentése.) Fölteszem én az őszintét: aztán már miért ne szednék el a Pásztorok akár a Weiszek kis bizniszeit is, ha ők az erősebbek? Miért ne szednék el mi, ha mi vagyunk az erősebbek? A magántulajdon nem azt jelenti, hogy mindenkinek van tulajdona, hanem azt, hogy akinek van, annak van. Akinek meg nincs, annak meg nem is lesz. Legfeljebb akkor lesz, ha szerez. És ki szerez? Akinek mi megengedjük, hogy szerezzen. És kinek engedjük meg, hogy szerezzon? Aki szeret bennünket. És, természetesen – visszaszivárogtat a szerzésből nekünk valamennyit. Ez világos, mint egy Balaton melletti kis település. Most itt van ez a vakarcs kis Weisz (útca von Paulus), mellette meg ráadásul az a másik vakarcs, ráadásul izgága kis Nemecek, vagy ki a csuk. Azt állítja, hogy a Pásztorok belenyúltak a játékukba, és kigolyózták őket valami múziumi bizniszből. Minek játszik az olyan, aki nem látja a játék végét? Vagy miért olyan helyen játszik a kis marhája, ahol mások látják? Vagy miért nem gondol arra időben, hogy meglephetik játéka, játszadozása, játszadoztatása közben? Egyébként is, folyton panaszkodnak ezek a senkifikák (útca von Paulus). Nem akarják megérteni, hogy a gazdasági romanticizmusnak vége. Az einstand a grund egészséges megtisztulását jelenti az erősebbek javára. Csoda-e, ha végképp kigolyózzák magukat ezzel a mentalitással a grundról? Ráadásul, összevissza hazudoznak rólam. Ez a nagyobb hiba. Azt állítják, hogy amíg ők egyszer aludtak, és valljuk be, gyakran előfordul ez velük, hogy fontos pillanatokban a padsoraikban elalszanak, én elloptam a piros-fehér-zöld zászlójukat, és vöröset tettem a helyére. Hát, ez rágalom, amit milliók cáfolnak meg. Az én millióim. Amúgy, nekünk olyan a szemünk, hogy mi a vörös zászlóban is meg tudjuk látni a trikolorót. Mert mi nem vagyunk kirekesztőlegések. Azért ebben a zászló-dologban lehet valami, mert nekem tényleg nem tetszik, hogy folyton az orrom előtt lobogtatják a barikádjaikon. Én olyan grundot szeretnék teremteni, ahol nem lobogtatják az orrom előtt folyton azt a zászlót, és nem dobálnak meg, amikor csak úgy ballagok, békésen avatni valami miénket, a híveimmel... Olyan grundot, mely érti azt, hogy nemcsak elfogadnia kell a környéket, hanem változtatnia is kell azon. Amely kiáll amellett, hogy bontsuk le régi előítéleteinket a régi kis házakkal együtt, és adjuk oda a telkeket nagy házakat építő nagyvállalkozóknak. Lehetőleg a mi embereinknek, mert a nép érdekében mi vagyunk a milliárdosok; amúgy hagy-nánk az egészet a francba. Adjuk! Hadd bontsanak, ha szeretnek bontani! Hadd épít-senek, ha szeretnek építeni! Ez még nem einstand. Legfeljebb a szerű. Nem fér a

fejembe... ! Még hogy elloptam... Hogy loptam még? Mit is? Hát, amit. Amit pedig elloptam, azt nyilván azért loptam el, mert ellophattam. Állítanak, de nem tudnak bizonyítani. A bizonyíték minálunk nem feltétlenül bizonyíték. Erre vannak a törvényeink. Állítanak, mert irigyek, mert nekik nincs. Már. Vagy, mert nem is volt még, és eddig nem mertek lopni maguknak. Nekem ne mondja senki, hogy vannak olyan szimpla emberek, akik csak úgy, önszándékból, alanyi jogon, vagy a szent jobbon, nem szeretnek lopni. Nincsenek. Megmondom én az őszintét, lopnának ezek is, de egyelőre nem mernek. Mert még nem tudnak. Mert a tökönkig se érnek. Különben pedig, állítsanak azt, amit akarnak. Majd jól elverik őket az embereim. Az lesz a vége. És akkor majd nem állítanak semmit a sarházi ~~basznak~~ böszmék.

3. NAP – GERED (A LEENDŐ ET.)

Azért, ezeknél a fiúknál (úlica von Paulus) sincs minden rendben. Ma például, megjelent az irodámban egy Gered nevű képviselő közülük, és azt mondta, hogy felajánlja a szolgálatait nekünk. Mi az ok erre önnek, kérdeztem némi gyanakvó akcentussal, mert a soraink közé furakodó ellenség fogalma nem ismeretlen előttünk, közel száz év óta. Erre ez a nevezett Gered elmondja, hogy alul maradt a Boka Jánossal szembeni választáson. Ez a Boka egy... Diktátor, segítettem ki jóindulatúan a kellő kifejezéssel, amit ő meg is köszönt azon és nyomban követte is a nyomát. Közben azt éreztem, milyen jó, hogy én a demokratikus hagyományaink szellemében demokratikusan kormányzom a csapatot, és hogy ez így is legyen, én viselem magamon, nehéz vállalkásként, az összes vezető funkciót. Csakis így kerülhetem el, hogy belőlem is diktátor legyen. Nos, ez a Boka, nyilván csak a látszat kedvéért, átad bizonyos vezető funkciókat másoknak. Azonban én – és vörösinges csapatom – átlátunk az imperialista taktikán, már-már stratégián. Naná, hogy nem dőlünk be neki. Minél több vezető funkciót ad át másoknak, annál nagyobb diktátor, és ebbéli véleményünket nem is rejtjük a vékánk alá. Ha már ezt a régen használt szép finnugró szót az elvárás-horizontba emeltem, el kell mondjam, hogy Boka úr indián-közmondásait messze felülmúlva beszereztünk néhány autentikus tomahawkot, biztos ami biztos alapon. Ha neki indián közmondás, nekünk indián tomahawk. Néhány rátermett et.-at megbíztam az állandó tomahawk-fenéssel, persze, kellően dotálva szakértelmüket, mert azt azért tudni kell, hogy tomahawk-fenőből az egész világon ha egy pár van, az már sok. Azok is leginkább az Onondaga tó melletti rezervátumban. Ezt amúgy onnan tudom, hogy magam is vittem nekik egy szállítórepülőnyi sót. Még gyerekkoromban olvastam a Vadölőben, mint említettem, nekem nagyon harmonikus gyermekkorom volt, és hozzá egy tangóharmonikám is, de azon már rég túladtam a tangón, mármint a tangón a tangón, szóval, újraolvasom pihentetőleg a Vadölőben, hogy az összes Csingacsuknak nagy kincs a só. Hát fogtam és vittem nekik, mert a bölcs ember amolyan vállalkozó-forma. Útközben persze ülhettem a só-szállítmány tetején tizenkét órát, mert az istenért nem akartam a repülőjegy árával megszegényíteni vállalkozásomat meg a csapatot, meg sze-

rénységből is így szokok repülni amúgy, poggyászilag. Csak azért nem ülök ki a külön magánrepülőgépem szárnyára, amikor például az orosz kágébés cárevicshez – k vlagyimíru – repülök, nehogy azt gondolják, magamutogató vagyok, nem, én becsületesen másra mutogató vagyok, de magamra soha), szóval, amúgy kurva bonyolult ez a magyar mondat, még a kurva népnél is bonyolultabb, már azt sem tudom hol tartottam, mindegy, lényeg a lényeg, a sóért kaptam egy nagyobbacska ottani grundot a még meg nem skalpolt indiánoktól. Csak az a baj, hogy ez a grund épp az Onondaga tó közepére esik földrajzilag. Ezt csak itthon vettem észre. Sebj, a fölmelegedés nekem dolgozik úgyis nemsokára, na, nem is azoknak a tudatlan eszkimóknak, akiknek a napokban exportáltunk fél millió, nagyméretű vörösinges címerünkkel ellátott, úszósapkát, és delegáltuk mellé a teljes úszóválogatottunkat, felnőtt úszásokat céljából. Ők még nem értik, amit mi már tudva tudunk. Ők nedvesednek, mi száradunk ki, mint az öreg feleség. Hát, ha nem jön össze az üzlet, egy eszkimó-grunddal kevesebb lesz a nagy játszótéren, ha meg összejön, mi is kigründoltuk a magunkét ebből a felmelegedés-hablatyból. Visszatérve a Gered-ügyre. Azt mondja, hogy ha nyílt küzdelem alakulna ki a fiúk (úlica von Paulus) és közöttünk, akkor majd direkte – és főleg titkon – nyitva hagyja a nyugati kaput, mert Boka kapitány szerint a keleti kaput azonnal be kell zárni, amint az utolsó kilépett rajta, így ott oda bé, lélek se kint se be, nem juthatunk. Csak megjegyzem, bitang rossz helyen van ez a grund. Észak-Keleten az Orosz utca határolja. Az Orosz utcaiak annak idején, nincs felelősségem benne, én még nem éltem, Boka se, de neki akkor is van felelőssége ebben is, ha még nem élt, szóval, lecsíptek egy darabot a grundból, azóta Ukránalja grundnak hívják. Keleten a Román utca, na, az ott élő csibészek aztán rendesen elbántak a grunddal, letépték a kétharmadát, és hívják Erkély-halj grundnak. Északon a Tót utca, az ottani fiúk is kikanyarítottak néhány farakást innen, ez a big murva grund, délen a Szerb utcaiak foglaltak maguknak területeket, ezt vajdasegrundónak csúfolják, ha jó a memoritarem. Ehhez képest már semmi, hogy a Sógor utcaiak is csipegettek a grundból, de az ő nyelvükből kilóg a rossz a kiejtésem, így nem írom le, hogy hívják azt a farakáshalmazot. (Az Eszterházy utcában meg mindig veszekedni kell a helyért...) A grund ezért lett mára kicsi. De nekünk a kicsi lenyúlása is fontos. A fontos, hogy a sok kicsi is a megbízható kevéshez menjen. A Boka meg még puffög itten nekem, hogy nem voltak igazságosak a környező utcák grund-kikanyarításai. Én szarok arra, hogy mi igazságos, és mi nem. Grundot vissza nem veszünk, ez nálunk alapkérdés, adni meg már nem nagyon van mit. Nem is adunk senkinek semmit. Ez a kicsi meg már nehogy a fiúk (úlica von Paulus) legyen, nehogy mán...! Tudvalévő, hogy a vörösingéseknek labdahely kell, s miután másképp nem megy, háború útján fogjuk megszerezni. Geredre visszatérve, szándékozik átállni, vagy átülni, mindegy is a módus vivaldi, hozánk. Azt mondta, hogy önszorgalomból megbeszélte a tóttal, hogy a tót elkergeti a fiúkat (úlica von Paulus) a grundról. De én mindaddig becsületes harcot akarok vívni velük, amíg az összes rendelkezésre álló erőszakeszköz az én karmaim közé van ragadozva. Ezt mondtam neki volt, a történelemmel kellő összhangban: te, úgy látszik, még mindig nem ismered a vörösingéseket! Nem megyünk mi vesztegetni meg alku-

dozni! Ha nem adják szépszerivel, hát elveszük. Nem kell nekem se tót, se kikergetés! Micsoda alattomos dolog ez? Kipicsázzuk őket innen magunk. A Gereddel folytatott titkos tárgyalást valami azonban súlyosan megzavarta. Olyannyira, hogy erről már csak a holnapi bloodomban lesz erőm írni.

4. NAP. – NOMOCSOK (MEG A LEHALLGATÓ SZEKRÉNY)

Jó érzéssel töltött el, hogy az ellenség soraiban is vannak árulók. Ez a Gered ugyan csak egy tetű, de jól jönnek majd az információi. Persze, ha nem nyíltan van velünk, mondjuk, hanem rendszerileg beépítve amott, úgy ellenünk, hogy nekünk, akkor kétszeres siker érhetünk el vele és általa. Akár a kettős ügynök – soha nem árt az ügynök. Ez rímelt, mert én titkos költő is vagyok, meg sztyeppáncos. Utóbbit csak otthon művelem, a fürdőszobánkban. Mit szólnának a rám leelkedő sötét erők, ha a vörösingesek vezére csak úgy sztyeppé meg tánc, amikor rájön az óra, ráadásul mindenki előtt... A költészet meg amúgy a véremlen van, hiszen mindenki költő, aki a valóságra és -szerűsége magasról szarik, és hát, mint ilyen, én olyan vagyok, aki hát, magasról. Meg is kérdeztem tőle, mindenféle köntörfalat ügyesen kikerülgetve, te Gered, leendő et., nem gondolod, hogy a fiúk (úlica von Paulus) sejtik, hogy te, most már, hamarosan, valamikor, mindazonáltal, kimondom a valóságot, közénk tartozol? Ha jól válaszolsz, kinevezlek államtitkárnak. Nem hinném – felelte, és rögtön államtitkárt tettem belőle. Tehát nyugodtan sasszészatsz vissza közénk holnap délután, kérdeztem, és derűsen mélyen a szemébe mélyesztettem jól ismert és sokak által oly rajongással szeretett tekintetemet. Az új államtitkár nyugodt ráncolódással válaszolt: nyugodtan. Bár nem hiszek az ilyen klerikális hókuszpókuszokban, csak munkált bennem a kisördög. Nem fognak gyanítani semmit, fűztem tovább kérdéseim gyöngysorát. Nem jött zavarba. Nem, válaszolta. Majd a tőlem eltanult ékesszólást utánózva, közepes hitelességgel, ennyit tett hozzá vagy mellé: és ha gyanítanak is valamit, nem merne szólni egyik sem, mert mind fél tőlem, mert nekem roppant nagy a hatalmam és a befolyásom, újságom van és saját tévém és saját tévémacim, sőt, kézírásom a pápától (bár csak klozettpapíron, de pápai klozetton pápai segglyuk által volt használódva az az írás), meg van néhány yachtom az összes óceánon és tengeren, de az több száz is csak azért, mert van megannyi házam s megannyi gyáram s megannyi üzemem van. Ha szólna valaki, annak azt üzenem: nincs a fiúk (úlica von Paulus) közt egy bátor fiú sem! Ekkor egy éles és kellemetlen hang vágott közbe, és nem kevesebbet mondott, mint azt, hogy dehogyan nincs! Körülnéztem. Nem láttam senkit Gereden (leendő et.-on) kívül, mivel magamat nem láthattam, sajnos. Csak nem hasbeszélő ez a Gered, oldódott volna bennem a kérdés. De ki látott már olyan hasbeszélőt, akinek ellenbeszélve mond a saját hasa? Így kénytelen voltam megkérdezni, némi meglepetést színelve a beszárás közepében: Ki szólt? De senki se felelt. Hallgatásunkat csak fogaink ütemes vacogása tördelte szét. Kis idő múlva az éles hang, kissé gépiesebbé szelídülve, újra megszólalt: dehogyan nincs! Majd bosszankodva hozzátette: hogy baszódna meg, te szar, ilyenkor

kell neked is elromlanod? Azt hittem előbb, hogy valamelyik et. viccelődik rosszul, mivel a frazeológia erősen emlékeztetett a tőlem kötelezően eltanulhatóra, de aztán csalódottan kellett látnom, hogy nagy hivatali szekrényemből Nomocsok képviselő mászik elő, hátán egy ménkű nagy lehallgató készülékkel. Elnézést, köhécselt zavart színélve, ez még maguktól maradt ránk, és felvétel helyett véletlenül a lejátszás gombot nyomtam meg sebtében a setétben. Elnéztem. A feje fölött, és nézésemben benne volt elhárításom összes vezérének összes elguruló feje. Akkor most le vagyunk hallgatva? Ezt már nem tudom pontosan, ki kérdezte, de a kérdés biztosan és hitelt érdemlően elhangzott a számból. Gered (innenről már kérdésesen leendő et.) elsápadott, és mint ki magyar narancsba harapott, nyögdéssel próbálta feloldani a benne keletkezett feszültséget: Nomocsok képviselő úr, széksorok között a padtársam, az einstand leg-
éberebb ellensége, mióta a Pásztor testvérek belerondítottak kis múziumi bizniszébe. Ön itt tehát az a híres-sebes-heges-segges Nomocsok? Kérdezhettem, mert még nem ő csuk! A mondat végét már dadogásra fogva mondta, kihallottam. Annyira meglepődtem a jeleneten, hogy még a biztonsági szolgálatomat is elfelejtettem riasztani. Ezt kihasználva, Nomocsok betolakodó képviselő (úlica von Paulus) pökhendizéssel válaszolt, igen, én vagyok. És mindenki le van hallgatva. És ne kutassák, hogy ki lopta el a nemzetiszínű zászlót a Nemzeti Múziumból, mert azt én loptam el. Sőt, vissza. Itt van, ni! Nem lesz a Pásztoroké a mi lobogónk, még ha fényes szellentések fűjják is... Majd érezhető elgyávulással azt mondta Nomocsok képviselő (úlica von Paulus), most tessék, csináljanak velem, amit akarnak, verjenek meg, csavarják ki a kezemből a zászlót, mert magamtól ugyan oda nem adom. Tessék, tessék, csak rajta, törhetetlen fajta! Hiszen én egyedül vagyok, maguk meg tízen vannak! Körülnéztem, de szerintem csak ketten voltunk, ráadásul, mint már említettem talán, magamat még csak nem is láthattam. A szekrényemből kilépett képviselő így folytatta: bármit csinálnak, akkora botrányt csapok, hogy bele fognak vörösödni. Pardon, exkuzálta magát, ki fognak fakulni, olyan... enyhe-rózsaszínűre. Mit volt mit tennem, elkezdtem a szokásosan szokványos bratyizást. Nomocsok képviselő, vagy hogy a francba hívják, független ül attól, hogy a szekrényembe fészkelte egy tőlünk megörökölt ormótlan nagy lehallgató készülékkel, és le is hallgatott bennünket, ráadásul mindenkit, ha lehet, még orvabbul, mint ahogy mi szoktuk magukat, ezen felül visszalopta a Nemzeti Múziumból általam múziumi tárggyá minősített nemzeti lobogós selymet, hol is tartottam én, vagy maga, mindegy is már, ki, szóval, ön az egyetlen, aki a fiúk (úlica von Paulus) közül tetszik nekem! Itt a kezem, bár nem mindenki szokja megfogni, amikor feléje nyújtom, csapjon bele, és fel közénk, vörösingesnek! De ez a száraz kis takony mocsok Nomocsok tagadólag rázta azt az ellenszenves fejét. Nem én! Hangjából mi több, mint több dacot véltem kihallani. Sőt, meg is ismételte primitív mondatocskáját, amit itt én, sztilistikai okokból, bloodomban most nem most fogok. De nem ám, a teremtésit! Természetesen most is feltaláltam magamat, és úgy tettem, mint aki elmosolyodik. Hát, ha nem csapsz fel, azt se bánom. Én ugyan még nem hívtam senkit közénk. Aki itt van, mind úgy kéredeztedt ide. Mi több, vissza! Te voltál az első, akit hívtam. De hát, ha nem akarsz, nem jössz... Erre hátat fordított nekem, és ahogy a fiúk (úlica von

Paulus) a fontos pillanatokban, se perc alatt elaludt. Csak úgy félállról az ajtóhoz osontam, és őrezredemet az én szobámba rendeltem, teljes létszámban. Veszélyes ügy ez, védelem kell ide, véltem helyesen. Az ezer ember sajnos nem fért be a szobámba, de vagy harmincan férfiasan bepréselődtek. Vegyének el tőle a zászlót és a jogtalanul elbitorolt és használt antik lehallgató készülékünket. Kitől, kérdezték, és ki kérte, kérdezték fejüket forgatva, mert úgy szorongtunk ott, akár a heringek, mozdulni meg nem lehetett, a folyosón pedig végig, egymást vadul hőmérődzve, az őrezred áthatolhatatlan, befelé törekedő tömbje. Tőle és én, világítottam rá a kialakult helyzetre, de a sok hülye nem értette. Hol vagy Feri, kérdezte valahol valamelyik Pásztor, nyilván az én őrezredem kapitánya. Anyádban, mondtam neki, enyhén ironikusra fogva a válaszádsz. Itt vagy te is, mama, kérdezte Pásztor, az jó, mert akkor hoztál töltött káposztát otthonról, de te hogy kerültél az én anyámba, Ferikém, épp őbele oda? Már válasza emeltem volna büszke számat, amikor olyan történt, ami még az én grundharcokban megedzett ateizmusomat is rommá dönti, ha nem vagyok ekkora jellem és ennyire belső erő. A heringiáda közepéből kiemelkedett Nomocsok képviselő (úlica von Paulus), hirtelen a fenéből előkerült angyalszárnyait meglegetve fölrepült, és könnyedén kiszállt a piros, fehér, meg valamilyen színű zászlójával, amit melleleg a Nemzeti Múziumból lopott ki és vissza, a nyitott ablakon kis és vissza nem, és meg sem állt a kéklő égig. Előtte azonban, a helyzethez mérten kissé terjengősen, visszauगतott nekünk, akiknek az ő távozásával kétségkívül több helyünk és levegőnk támadt a szobában, imígyen: engem meghívhattok magatok közé, hízeleghettek nekem, adhattok ajándékot, amennyit csak akartok, semmi közöm hozzátok. És ha még egyszer heringet csináltok belőlem, és ha még százszor és ezerszer összeheringeztek is (remélem, nem rám célzott ezzel a fogínyhanggal a mocsoláda), akkor is eljövök ide holnap is meg holnapután is! Majd csak megbújok ugyanabban a szekrényben, ahol nem szoktatok észrevenni. Nem félek én egyikőtöktől sem. És ha eljöttök hozzánk az úlica von Paulusba, elvenni a földünket, hát majd mi is ott leszünk! Könnyű volt elbánni velem ennyi vörös heringnek, bocs a képzavarért, vihogott egy rövidet a kis szemét! Könnyű egy őrezrednek elbánni egy ártatlan képviselővel, aki a mentelmi jogával sem élt a lehallgatás és betörés közben, még akkor is, ha nem fértek be mindannyian abba a pöcsöm kis szobába! Én nem csaptam fel közéték. Inkább legyek szárnyaló fhering, de nem leszek áruló, mint valaki, aki ott áll, ni... ott... Sasolt. Szerencsére, a tömegben nem vette ki egyébként remek alakomat. Mutogatott így inkább a bukott képviselő, nem a mi sorainkat erősítő, Gered felé. Nehezen viseltem, hogy ennyit beszél. Egyáltalán nehezen viselem, ha valaki többet beszél, mint én. Szerencsére égbe távoztával a hangja is eltakarodott az én szobából. Álltunk összeszorulva, dermedten, de én megőrizve nyugalمامat, csak ennyit mondtam. Harc lesz, et.-aim, melyet immár nyíltan kell megvívunk. Holnap támadunk, sajtót szegezve nekimegyünk a fióknak fiúknak (úlica von Paulus). Ami tőrhetetlen, az még nem törhetetlen. Majd, jelzem, én utolsóként a szobában, elájultam, az oxigénhiány és a befelé törekvő kilencszázhetven ember embertelenné vált nyomása mián, így bátor beszédem ezúttal nem érte el megérdemelt célját.

5. NAP – A NAGYCSATA NAGY NAPJA

A tőlünk megszokott és elvárt szakértelemmel és alaposággal készültünk fel magamra ocsúdásom után fél órával a fél óra múlva kezdődő háborúra. A grundra (úlica von Paulus) a nyugati kapun jutottunk be, amit Gered (majdnem, de ő ezt még nem tudhatta, et.-unk), megállapodásunk szerint, nyitva hagyott. A fiúk (úlica von Paulus) ádáz gyűlölettel és fenekedve lobogtatták felénk csattogó fogsorukat, ügyesen közöttük tartva nemzetiszín lobogóikat, míg mi szinte derűsen fölénnyel és majdnem szeretettel álltunk szemben velük, vörös hajjal, vörösre mázolt képpel, vörös ingben, vörös gatyóban, vörös nadrágban, vörös zokniban és vörös cipellőkben. Meg kell említenem, nem a mellelegesség szintjén, hogy Lendül et. nő ez alkalommal a legvörösebb melltartóját vette fel, ezt személyesen ellenőriztem a csata megkezdése előtti előtérben. Majd intettem egy harciast, az a tetű Boka intett erre egy hervatagot, és harci dalainkkal ajkunkon indultunk, ellen az ellen. Az ellen. A rég várt (végkifejletében egyértelműen a mi sikerünket hozó) csata azonban, mindenki legnagyobb bánatára – elmaradt. Az a tót fickó, valami Janósikk, azzal az ürüggyel, hogy elege van a hangoskodásunkból, szétkergetett bennünket a nagy grund négy nagy égtája felé, s most boldogan hortyog az ebek harmincadjára jutott grund kellősen szűköcske közepén...

(2007, 2020)

Emberek halászai (Jézus a Genazareti tónál), 2020